

[Første næstformand]

(Medlemmerne påhørte stående formandens velkomstord).

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke justitsministeren for de oplysninger, vi har fået i redegørelsen.

Da folketinget sidste år med overvældende flertal vedtog den nye udlændingelov, var det et af formålene med loven at forbedre flygtningenes retsstilling, som justitsministeren med rette siger det i redegørelsen, og at det er sket, vidner bl.a. følgende ord fra den nye formand for Dansk Flygtningehjælp, professor Thor A. Bak, om. Det er citeret før, men jeg vil gentage det, da jeg synes, det er så væsentligt: »Den nye flygtningelov er god, den mest menneskevenlige af sin art i verden.«

Det er jo helt rigtigt, hvad justitsministeren siger: hvem vil ikke gerne hjælpe flygtninge? Man må jo betænke, at der er tale om mennesker i nød, der har et ofte meget påtrængende behov for hjælp, og den danske flygtningehøjkommissær, Poul Hartling, har direkte fremhævet dele af den danske lov som eksempel til efterfølgelse. Det er bl.a. sket ved en vurdering af et norsk udkast til en ny udlændingelov.

Med formandens tilladelse vil jeg gerne citere fra Berlingske Tidende den 8. oktober i år, hvor der står:

»I det norske forslag hedder det bl.a., at flygtninge kan nægtes asyl, hvis vægtige grunde taler for det. Masseflugt kan være en sådan grund. En anden grund kunne være, at den pågældende flygtning kunne have fået beskyttelse i et andet land. Også dette reagerer højkommissæren stærkt imod. Man frygter, at folk, der virkelig er flygtninge i ordets egentlige forstand, kan blive nægtet asyl i Norge, hvis de skulle ankomme til landet i forbindelse med en større masseflugt.

Højkommissæren mener heller ikke, at det er acceptabelt at nægte asyl under henvisning til, at flygtningen kunne have fået beskyttelse i et andet land. Her henvises der til de konklusioner, som flygtningehøjkommissariatet udarbejdede i 1979, og hvori det hedder, at man ikke kan nægte asyl bare med den begrundelse, at et andet land kan give asyl.

Flygtningehøjkommissæren, der har haft det norske lovudkast til gennemsyn, henviser til den danske fremmedlov, der blev vedtaget sidste år. I den lov opererer man med muligheden for at tilbagekalde et asyl. Et asyl bliver bevilget, men det er muligt at trække det tilbage, hvis flygtningen fra en masseflugt senere får opholdstilladelse i et andet land.«

Jeg synes, vi har grund til stolthed, hvis Danmark kan inspirere de andre europæiske lande, så vi får en mere ensartet vesteuropæisk lovgivning, inspireret af vor lovgivning.

Med hensyn til den konkrete stigning i indstrømningen vil jeg gerne rose justitsministeren, fordi han så målbevidst har arbejdet for en afbureaukratisering af modtagelsesprocessen og satset på, at de mange flygtninge, der er kommet, virkelig får en så menneskelig modtagelse som muligt, og på grundlag af det, der er sagt fra socialdemokratiet, forstår jeg, at de socialdemokratiske ordførere delvis har trukket den kritik tilbage, som blev rejst i Jyllands-Posten, en kritik, som efter min mening var helt uberettiget, netop når baggrunden for justitsministerens initiativ var helt berettigede menneskelige hensyn.

Jeg tror, der er enighed om, at vi skal se fremad, og det er klart, at hvis indstrømningen stiger væsentligt – nogle taler om 10.000 iranere næste år, og andre taler om højere tal – og antager en mere vedvarende karakter, bør man overveje en regulering, bl.a. af hensyn til flygtningene og flygtningesagen, men det er afgørende, hvordan en regulering sker. De socialdemokratiske ordførere har omtalt § 20 i flygtningeloven, og også jeg vil heri tage mit tilknytningspunkt.

Der findes allerede i den gældende udlændingelov en bestemmelse, hvori der tales om udlændinge, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge. Ideen bag § 20, som bygger på et enigt forslag fra fremmedlovsudvalget, er den, at dersom Danmark på grund af ydre omstændigheder bliver oversvømmet af flygtninge, må udlændingelovens bestemmelser ikke være til hinder for, at man følger den i sådanne situationer sædvanligt anerkendte fremgangsmåde, nemlig at gå ud til det internationale samfund og først og fremmest via FNs højkommissariat anmode om bistand til genbosætning, og her tror jeg vi i højere grad bør få undersøgt, eventuelt gennem direkte hen-